

Delegacja polska na sesję ONZ

WARSZAWA (PAP). W związku z postanowieniem wznowienia obrad VII sesji Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych dla omówienia zagadnienia koreańskiego, rząd wyznaczył delegację PRL na trzecią część VII sesji w następującym składzie:

Przewodniczący delegacji — Marian Naszkowski, podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

Delegaci — Józef Winiewicz, ambasador PRL w Waszyngtonie i minister pełnomocny Henryk Birek, stali delegaci PRL przy Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Zastępca delegata — Bohdan Lewandowski, naczelnik wydziału w Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

Radziecko-argentyński układ handlowy

MOSKWA (PAP). Agencja TASS ogłosiła komunikat w sprawie podpisania układu handlowego i płatniczego między ZSRR a Republiką Argentyńską.

5 sierpnia br. w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Republiki Argentyńskiej podpisano układ handlowy i płatniczy między Związkiem Socjalistycznym Republiki Radzieckiej a Republiką Argentyńską.

Na zdjęciu: Grupa sportowców radzieckich i polskich na IV Światowym Festiwalu Młodzieży i Studentów w Bukareszcie. CAF — fot. Zygm. Wdowiński

Organ KW Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

NOWINY RZESZOWSKIE

Nr 187 (1296) — Rzeszów, piątek 7 sierpnia 1953 r.

Wspólne posiedzenie Rady Związku i Rady Narodowości Rady Najwyższej ZSRR

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi: Dnia 5 sierpnia o godzinie 19 w wielkim Pałacu Kremlo wskim odbyło się wspólne posiedzenie Rady Związku i Rady Narodowości Rady Najwyższej ZSRR.

Na sali prócz deputowanych obecni są liczni goście — przedstawiciele ludu pracującego Moskwy, nowatorzy produkcji, wybitni przedstawiciele nauki, literatury i sztuki. W łóżach rządowych zajmują miejsca:

G. M. Malenkow, W. M. Molotow, N. S. Chruszczow, K. J. Woroszyłow, N. A. Bulganin, L. M. Kaganowicz, A. I. Mikołajew, M. Z. Saburow, M. G. Pierwuchin.

Deputowani i obecni na sali goście stojąc witają długotrwałymi oklaskami kierowników partii komunistycznej i rządu radzieckiego.

Przy stole prezydijskim — przewodniczący Rady Związku Michaił Jasnów, przewodniczący Rady Narodowości Zmabaj Szajachmetow i ich zastępcy. W łóżach — ministrowie i członkowie Prezydium Rady Najwyższej ZSRR.

Na posiedzeniu obecni są przedstawiciele korpusu dyplomatycznego prasy radzieckiej i zagranicznej.

Minister Finansów ZSRR Arseniusz Zwieriew wygłosił referat o budżecie państwowym Związku Radzieckiego na rok 1953 i o wykonaniu budżetu państwowego ZSRR w latach 1951 i 1952.

Skrót referatu podajemy na stronie 2-giej.

Na tym zakończyło się wspólne posiedzenie Rady Związku i Rady Narodowości, zgodnie z uchwałą powziętą przez Radę Związku i Radę Narodowości, dyskusja nad referatem o budżecie państwowym toczy się będzie osobno w każdej z izb.

ne posiedzenie Rady Związku i Rady Narodowości, zgodnie z uchwałą powziętą przez Radę Związku i Radę Narodowości, dyskusja nad referatem o budżecie państwowym toczy się będzie osobno w każdej z izb.

Uczestnicy Światowego Festiwalu Młodzieży i Studentów manifestują wolę dalszej walki o pokój, przyjaźń i o jedność młodzieży świata

BUKARESZT (PAP). Trzeci dzień Światowego Festiwalu Młodzieży i Studentów w walce o pokój i przyjaźń poświęcony był Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — wielkiej organizacji młodego pokolenia, która skupiła w swych szeregach 83 miliony chłopców i dziewcząt z 90 krajów.

Uczestnicy Festiwalu manifestowali wolę dalszej walki o pokój, przyjaźń i prawa młodego pokolenia pod sztandarem SFMD, dali wyraz przywiązaniu do swej rosnącej stale w siłę organizacji, wyrażali pragnienie umacniania jedności młodzieży świata.

W dniu 5 bm w pawilonach Parku Floreasca otwarto wielką międzynarodową wystawę dokumentów z życia młodzieży zjednoczonej w Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej. Wystawę otworzył generalny sekretarz SFMD Jacques Denis, który podkreślił jej duże znaczenie dla dalszego poznania przez uczestników Festiwalu życia, pracy i walki młodego pokolenia w różnych krajach. Każdy dzień wystawy obrazuje życie młodzieży w innym kraju.

Szczególnie piękna jest część wystawy, obrazująca życie młodzieży radzieckiej.

Dział wystawy polskiej przedstawiła pracę i osiągnięcia młodzieży, opiekę rządu ludowego nad młodym pokoleniem, obrazuje piękno odbudowanych z gruzów Warszawy i Gdańska, ilustruje rozwój nauki i kultury w Polsce. Goście Festiwalu i młodzież z różnych krajów z dużym zainteresowaniem oglądają zgromadzone na wystawie polskiej ekspozycji.

Na IV Światowym Festiwalu Młodzieży i Studentów w Bukareszcie odbywają się w dalszym ciągu liczne spotkania młodzieży różnych krajów, występy zespołów artystycznych, wycieczki, wyświetlają się filmy, organizowane są zabawy.

Rząd ZSRR odrzuca bezpodstawny protest rządu Stanów Zjednoczonych

MOSKWA (PAP). Agencja TASS podaje:

Jak donosiła prasa radziecka, 30 lipca rząd radziecki wystosował do rządu Stanów Zjednoczonych notę, w której zaprottestował wobec rządu USA przeciwko brutalnemu pogwałceniu w dniu 29 lipca przez czteromotorowy bombowiec amerykański państwowej granicy ZSRR w pobliżu Władystoku.

Dnia 31 lipca ambasador USA w Moskwie p. Bohlen z polecenia rządu USA złożył w Ministerstwie Spraw Zagranicznych ZSRR aide-memoire, w którym zakwestionowany został fakt naruszenia przez amerykański samolot wojskowy granicy państwowej ZSRR oraz zawarte jest twierdzenie, że samolot amerykański został rzekomo zaatakowany przez pościgowce radzieckie w czasie zwykłego lotu nad Morzem Japońskim. Aide memoire twierdzi również że według posiadanych przez rząd USA informacji pozostali przy życiu członkowie załogi samolotu amerykańskiego uratowani zostali przez statki radzieckie, oraz wyraża prośbę o repatriowanie tych osób do USA.

W dniu 3 sierpnia Ministerstwo Spraw Zagranicznych ZSRR przesłało ambasadzie USA w Moskwie następującą odpowiedź na wspomniane aide memoire ambasady amerykańskiej:

„W związku z aide memoire ambasady USA z 31 lipca br. rząd Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich uważa za konieczne oświadczyć rządowi Stanów Zjednoczonych co następuje:

W nocie rządu radzieckiego do rządu USA z 30 lipca br. przytoczone zostały sprawdzo-

ne fakty, które świadczą że czteromotorowy bombowiec amerykański typu „B-50” pogwałcił 29 lipca br. granicę państwową ZSRR, początkowo w rejonie przylądka Gamowa i kontynuował lot nad terytorium ZSRR w pobliżu wyspy Askold niedaleko od Władystoku. Gdy dwa pościgowce radzieckie zbliżyły się do celu zwrócenia samolotowi amerykańskiemu uwagi, iż znalazł się w granicach ZSRR i nakazania mu opuszczenia radzieckiego obszaru powietrznego, samolot amerykański otworzył do pościgowców ogień i uszkodził poważnie jeden z samolotów radzieckich. W związku z powyższym samolot radziecki został zmuszony do odpowiedzenia ogniem, po czym samolot amerykański oddał się w stronę morza.

Wzajemnie przytoczone fakty świadczą, że zawarte w aide-memoire rządu USA twierdzenie, iż samolot amerykański został rzekomo zaatakowany przez pościgowce radzieckie podczas zwykłego lotu nad Morzem Japońskim — jest sprzeczne z ustalonymi faktami.

Rząd radziecki nie posiada żadnych informacji o wspomnianym samolocie amerykańskim, który oddał się w stronę morza ani o jego załodze.

Rząd radziecki wykorzystuje swą notę z 30 lipca, domaga się w dalszym ciągu podjęcia do surowej odpowiedzialności osób winnych pogwałcenia granicy radzieckiej i oczekuje, że rząd USA podejmie kroki w celu niedopuszczenia w przyszłości do pogwałcenia przez samoloty amerykańskie granic państwo-

wych ZSRR. Rząd radziecki odrzuca zawarty w aide-memoire ambasady protest jako pozbawiony wszelkich podstaw.

Wiemysze ZIARMINO ojczyźnie

Wzmaga się z każdym dniem skup zboża w naszym województwie. Coraz więcej spółdzielni produkcyjnych, PGR-ów i chłopów indywidualnych przywozi zboże do punktów skupu, realizując swój patriotyczny obowiązek wobec państwa.

CHŁOPI Z BACHORZA WYKONALI

ROZNY PLAN

— Wykonaliśmy już całkowicie roczny plan dostawy zboża — meldują z dumą chłopcy z gromady Bachórz (pow. Brzozów). — Swój sukces zawdzięczamy przede wszystkim zobowiązaniu lipcowemu i przystąpieniu do współzawodniczenia z innymi gromadami naszego powiatu. Spieszylismy się bardzo ze żniwami, a potem ze żwózką i omłotami, ale za to wykonaliśmy roczny plan skupu zboża i dumni jesteśmy z wykonania swojego obywatelskiego obowiązku.

BRAWO GMINA LASZKI

W miesiącu lipcu wysunęła się na czoło w obowiązkowych dostawach zboża w powiecie jarosławskim gmina Laszki, wykonując miesięczny plan skupu w 300 proc. Chłopi spółdzielcy i indywidualni tej gminy wysoko przekraczając plan dostaw zboża w miesiącu lipcu, dali tym samym wyraz swojej głębokiej miłości do Lud-

wej Ojczyzny, oraz dążności do umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego.

W 209 PROC. WYKONAŁY PGR-y

NASZEGO WOJEWÓDZTWA

PLAN LIPCOWY

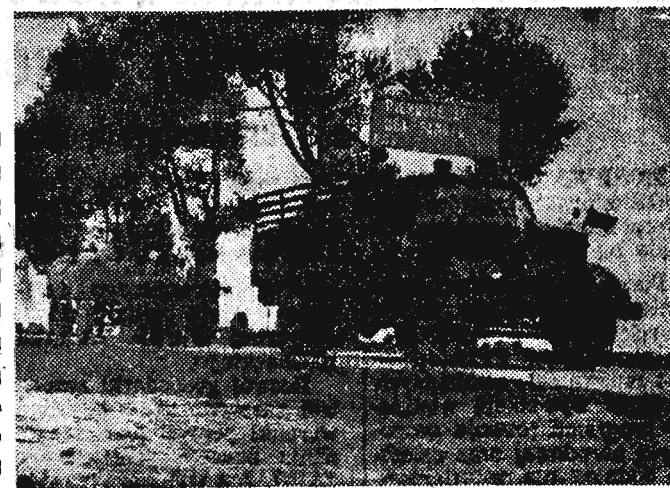
W miesiącu ubiegłym osiągnęły wspaniały sukces w sprzedaży zboża państwu PGR-y naszego województwa, wykonując plan lipcowy w 200 proc. Nie słabnie również w miesiącu bież. dostawa zboża z PGR-ów dla państwa. Plany dzienne obowiązkowych dostaw wykonywane są rytmicznie.

PRZYKŁAD DALI SPOŁDZIELCY

Spółdzielcy z Czermina (pow. Mielec) wykonali lipcowy plan skupu zboża w 115 proc. Za nimi poszli chłopcy indywidualni, spośród których wyróżnił się Władysław Bugaj, z tej samej gromady, jak również chłopcy z Trzeclany, gdzie na wyróżnienie zasługuje Stanisław Skotnicki.

W miesiącu bieżącym pomyślnie również przebiegają obowiązkowe dostawy zboża w gminie Sędziszów (pow. Dębica), w której przodują chłopcy gromad: Czarna i Zagorzyce.

Pierwsze transporty zboża z tegorocznych zbiorów

Zespół PGR Błonie-Krośniewice (woj. łódzkie) już 25 lipca zakończył całkowicie koszenie zbóż i roślin motylkowych Dzięki równoczesnemu przeprowadzeniu omłotów z chwilą ukończenia żniw odstawił do magazynów Państwowych Zakładów Zbożowych w Kutnie pierwsze transporty tegorocznych zbiorów.

Na zdjęciu: Robotnicy zespołu PGR Błonie-Krośniewice, kierowca Mieczysław Janiszewski i traktorzysta Alfred Rapka wiozą zboże do magazynów PZZ w Kutnie. CAF — fot. Mściłkowski

Młodzież niemiecka serdecznie pozdrawia młodzież polską

Artykuł GUENTHERA HILF MANA, członka kierownictwa delegacji niemieckiej na IV Festiwal Młodzieży, nadstawi nam z Bukaresztu przez naszego specjalnego wystawnika

Na Festiwal w Bukareszcie przybyło około 1500 delegatów ze wszystkich części Niemiec, w tym 400 osób z Niemiec zachodnich. Wśród tych 400 delegatów z Niemiec zachodnich są przedstawiciele różnych klas, różnych zawodów i różnych organizacji młodzieżowych. Tak więc wśród delegatów reprezentowali się młodzi robotnicy i artyści, studenci i młodzi rolnicy. Poza delegatami z FDJ są wśród nas aktywiści i funkcjonariusze wszystkich większych organizacji młodzieżowych Niemiec zachodnich. Tak więc niemiecka delegacja jest przedstawicielem całej niemieckiej młodzieży. Członkowie naszej delegacji reprezentują różne poglądy polityczne, ale wspólnie jest im wszystkim pragnienie porozumienia między narodami i utrzymania pokoju. Wszyscy pragniemy porozumienia między narodami. Wszyscy pragniemy zjednoczenia naszego własnego narodu. Dlatego za zgodą uczestników obydwu niemieckich delegacji, zostało stworzone wspólne kierownictwo. Obie delegacje występują wspólnie. W ten sposób wnosimy swój wkład w dzieło porozumienia między ludźmi.

Powitanie w krajach, przez które jechaliśmy, a przede wszystkim w Rumuni, było dla nas wielkim przeżyciem. To były manifestacje prawdziwej przyjaźni między narodami. Nasze życzenie się spełniło: 2 sierpnia wdziliśmy na stadionie im. 23 Sierpnia przedstawicieli wszystkich narodów, manifestujących wspólnie umiłowanie pokoju. Dla wielu z nas było to największe przeżycie.

Tak samo pełne treści było dla nas przyjacielskie spotkanie z przedstawicielami młodzieży polskiej. Byliśmy głęboko wzruszeni gościnnością, z jaką nas podejmowano. Czuliśmy się, jak w dużej rodzinie. Jesteśmy szczęśliwi, że znaleźliśmy i mamy takich przyjaciół. Przekazujemy polskim dziewczętom i chłopcom, którzy wraz z nami walczą o pokój na całym świecie, nasze serdeczne pozdrowienia.

Bukareszt, 5. 8. 1953 r.

Pomyślne wykonanie budżetu przyczyni się do wzmocnienia potęgi gospodarczej, do stałego wzrostu dobrobytu i kultury narodu radzieckiego

Skrót referatu ministra finansów ZSRR wygłoszonego na sesji Rady Najwyższej ZSRR

MOSKWA (PAP). Dnia 5 bm. na sesji Rady Najwyższej ZSRR minister finansów ZSRR Arseniusz Zwieriew wygłosił referat o budżecie państwowym ZSRR na rok 1953 i o wykonaniu budżetu państwowego ZSRR w latach 1951 i 1952.

Podstawowym zadaniem budżetu państwowego ZSRR na rok 1953 — powiedział m. in. minister Zwieriew — jest zapewnienie niezbędnych środków wykonania wielkiego programu rozwoju gospodarki narodowej oraz dalszego podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu, programu nakreślonego na ten rok przez rząd radziecki zgodnie z historycznymi uchwałami XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Wyniki dwóch i pół lat wykonania pięcioletniego planu rozwoju ZSRR świadczą dobitnie o osiągniętych przez naród radziecki nowych poważnych sukcesach w rozwoju przemysłu, rolnictwa, transportu, o dalszym podniesieniu dobrobytu narodu, o ochronie zdrowia i kultury.

Rozwój wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, podniesienie wydajności pracy i obniżenie kosztów własnych produkcji, zapewniły znaczne zwiększenie dochodu narodowego kraju.

Umożliwiło to dalsze podniesienie stopy życiowej ludności, przeprowadzenie począwszy od 1 kwietnia br. nowej obniżki cen towarów masowego spożycia i przez to samo zwiększenie realnych płac robotników i urzędników oraz dochodów chłopów. W ciągu 1951 i 1952 roku oraz pierwszego półrocza 1953 roku zwiększył się w wielkim stopniu detaliczny obrót towarowy.

Wszystkie te sukcesy są wynikiem niewzruszonego sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa kolchozowego, krzepnącej przyjaźni narodów naszego kraju, nieustannego umacniania moralno-politycznej jednoci całego społeczeństwa radzieckiego, wyni-

klem konsekwentnego wcielania w życie polityki Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Rozwój gospodarki narodowej naszego kraju stworzył warunki pomyślnego wykonania budżetu państwowego ZSRR. Jak wynika ze sprawozdań przedstawionych do zatwierdzenia Radzie Najwyższej ZSRR, budżet państwowy ZSRR wykonany został — w roku 1951 po stronie dochodów w sumie 470,3 miliardów rubli, a po stronie wydatków w sumie 443 miliardów rubli oraz w roku 1952 — po stronie dochodów w sumie 497,7 miliardów rubli, a po stronie wydatków — w sumie 460,2 miliardów rubli. Dochody budżetowe przewyższyły wydatki w roku 1951 o 27,3 miliardów rubli i w roku 1952 o 37,5 miliardów rubli. Taka nadwyżka dochodów nad wydatkami zapewniła poważne rozszerzenie wkładów kredytowych do gospodarki narodowej i przyczyniła się do dalszego umocnienia obiegu pieniężnego w kraju.

Z środków budżetowych finansowano wielki program budowy nowych fabryk, zakładów przemysłowych, ośrodków maszynowo-tractorowych, instytucji kulturalno-oświatowych i domów mieszkalnych, przeprowadzono obniżki detalicznych cen towarów masowego spożycia, wydawano znaczne sumy na utrzymanie instytucji oświaty i ochrony zdrowia. Wydatki budżetowe na gospodarkę narodową i na zaspokojenie kulturalno-bytowych potrzeb ludności, stanowiące główną część wszystkich wydatków budżetowych wyniosły w roku 1952 — 301,6 miliarda rubli wobec 99 miliardów rubli w przedwojennym 1940 roku, t.j. wzrosły przeszło trzykrotnie.

Budżet państwowy ZSRR na rok 1953

W piątym planie pięcioletnim — powiedział min. Zwieriew — nakreślone zostały przed naszym narodem rozległe perspektywy pokojowej pracy twórczej i nowych sukcesów w budowie komunizmu. Naród radziecki realizuje ogromny program budownictwa gospodarczego i kulturalnego. W roku 1953, zgodnie z piątą pięcioletnią, przewiduje się dalsze podniesienie dobrobytu i poziomu kulturalnego ludności, rozwój wszystkich gałęzi produkcji socjalistycznej na gruncie zastosowania osiągniętej przodującej nauki i techniki radzieckiej. W budżecie znalazły odzwierciedlenie także ważne posunięcia rządu jak przeprowadzona w tym roku jedna z największych w latach powojennych obniżek państwowych detalicznych cen towarów masowego spożycia i znaczne rozszerzenie produkcji tych towarów — zakrojone na szeroką skalę środki, zapewniające szybszy rozwój rolnictwa, zwiększenie ilości produktów rolnych na zaspokojenie potrzeb surowcowych przemysłu, wzmocnienie zainteresowania ekonomicznego kolchozów i kolchoźników,

jak również znaczne obniżenie obciążenia podatkowego chłopów i zmianę trybu wymiaru podatku rolnego — przesłone dwukrotne zmniejszenie sumy pożyczki państwowej, subskrybowanej przez ludność.

Budżet państwowy ZSRR na rok 1953 zapewnia dopływ niezbędnych środków na finansowanie rozległego budownictwa inwestycyjnego, na dalszy rozwój przemysłu, rolnictwa, transportu, oświaty, nauki i ochrony zdrowia, opieki społecznej.

Rada Ministrów ZSRR przedstawiła do zatwierdzenia budżet państwowy ZSRR na rok 1953 w sumie 543,3 miliardów rubli po stronie dochodów i 530,5 miliardów rubli po stronie wydatków; nadwyżka dochodów nad wydatkami wynosi więc 12,8 miliarda rubli.

W ramach budżetu państwowego ZSRR na rok 1953 prelimitowano 43,2 miliardów rubli na przeprowadzenie z dniem 1 kwietnia 1953 roku obniżki państwowych detalicznych cen artykułów spożywczych i towarów przemysłowych, co zapewni ludności w stosunku rocznym oszczędność w sumie przeszło 46 miliardów rubli

Przeznaczenie środków budżetowych

Wydatki budżetu państwowego ZSRR na rok 1953 wzrastają w porównaniu z rokiem 1952 o 70,3 miliarda rubli, czyli o 15,3 proc.

Ze środków budżetu państwowego ZSRR w 1953 roku przeznaczają się na gospodarkę narodową 129,5 miliardów rubli, na cele socjalno-kulturalne — 129,8 miliardów rubli, na obronę — 110,2 miliardów rubli na administrację — 14,3 miliardów

rubli. Jak widać z powyższych liczb, większą część wydatków budżetowych prelimituje się na finansowanie gospodarki narodowej i na cele socjalno-kulturalne, co możliwe jest tylko w warunkach ustroju socjalistycznego, który ma na celu maksymalne zaspokojenie stale rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych całego społeczeństwa.

Wydatki budżetowe na go-

spodarkę narodową wzrastają w 1953 roku w porównaniu z rokiem ubiegłym o 13,7 miliardów rubli czyli o 7,7 proc. Z sum przeznaczonych w bieżącym roku w budżecie na rozwój gospodarki narodowej prelimituje się poza własnymi środkami przedsiębiorstw przez myślonych, 82,6 miliardów rubli na finansowanie przemysłu, a przede wszystkim przemysłu ciężkiego, stanowiącego podstawę niustannego rozwoju wszystkich gałęzi gospodarki narodowej. Znaczna część tych środków użyta zostanie na budowę przedsiębiorstw przemysłowych na wyposażenie przemysłu w nowe udoskonalone maszyny i mechanizmy. Znaczne środki budżetowe przeznaczają się na dalszy, poważny rozwój przemysłu twórczego artykuły konsumpcyjne dla ludności. Na finansowanie rozwoju rolnictwa i rozszerzenie skupu przeznaczają się z budżetu 1953 roku prócz własnych środków, 39,9 miliardów rubli. Z tej sumy prelimituje się w bieżącym roku wielkie kredyty na dalszy rozwój hodowli i warzywnictwa, na wyposażenie ośrodków maszynowo-tractorowych i samochodów w wielką ilość nowych traktorów i kombajnów oraz inny nowoczesny sprzęt, który zapewni dalszy rozwój rolnictwa socjalistycznego, wysokie plony i podniesienie wydajności hodowli.

Dodatkowe wydatki na rolnictwo wyniosą w bieżącym roku budżetowym 136 miliardów rubli.

Liczyby budżetu państwowego odzwierciedlają stałą troskę partii i rządu o dobro narodu, o systematyczne podnoszenie jego materialnego poziomu życia i kultury. Świadczy o tym wzrost wydatków budżetowych na oświatę, ochronę zdrowia, opiekę społeczną i ubezpieczenia społeczne. Na powyższe cele w budżecie państwowym ZSRR na rok 1953 prelimituje się 129,8 miliardów rubli. W porównaniu z rokiem 1952 wydatki te zwiększają się o 7 miliardów rubli, czyli o 5,7 proc. Z globalnej sumy środków prelimitowanych z budżetu w 1953 roku na cele socjalno-kulturalne, przeznaczają się na finansowanie oświaty 62,1 miliardów rubli, na ochronę zdrowia i kulturę fizyczną 24,8 miliardów rubli, na opiekę społeczną i ubezpieczenia społeczne, jak również na wypłaty zasiłków państwowych wiodliwej i samotnym matkom — 42,9 miliardów rubli. Rząd radziecki prelimituje w budżecie znaczne środki na oświatę. Wydatki te obejmują dalsze, więk-

Dochody budżetowe

Niezbędne środki na realizację wielkiego programu budownictwa gospodarczego i kulturalnego, przewidzianego w planie gospodarki narodowej i w budżecie na rok 1953, zapewnione są w całej pełni dzięki wpływowi budżetowym.

W porównaniu z rokiem 1952 budżet państwowy ZSRR na rok 1953 przewiduje dalsze zwiększenie dochodów z gospodarki socjalistycznej przy jednoczesnym zmniejszeniu się wpływu od ludności. W ramach dochodów budżetowych z przedsiębiorstw oraz organizacji państwowych i spółdzielczych podatek obrotowy prelimitowany został na sumę 240,4 miliardów rubli, a potrącenia z zysków prelimitowano w wysokości 80,6 miliardów rubli. Wzrost dochodów z gospodarki socjalistycznej następuje w wyniku dalszego zwiększenia produkcji przemysłowej i rolniej, rozszerzenia obrotu towarowego, obniżenia kosztów własnych i podniesienia rentowności produkcji.

Najbardziej zwiększają się wpływy budżetowe z tak ważnego źródła dochodów jak potrącenia zysków przedsiębiorstw i organizacji pa-

stwowego. Potrącenia z zysków wzrastają w 1953 roku o 22,2 miliardów rubli, czyli o 37,9 proc. Łączna suma zysków osiągniętych przez przedsiębiorstwa i organizacje państwowe wyniesie przy tym 111,5 miliardów rubli.

Wpływy z pożyczek państwowych subskrybowanych przez ludność będą w budżecie na rok 1953 w porównaniu z rokiem poprzednim o 19,6 miliardów rubli niższe i wyniosą ogółem 16,7 miliardów rubli.

W związku z dalszym wzrostem dobrobytu mas pracujących przewiduje się w roku 1953 wzrost wkładów oszczędnościowych ludności o 10 miliardów rubli. Łączna suma wkładów w kasach oszczędności wyniesie pod koniec 1953 roku przeszło 36 miliardów rubli, czyli prawie pięćkrotnie więcej aniżeli przed wojną.

Wpływy budżetowe z tytułu podatków państwowych opłacanych przez ludność prelimitowane są w budżecie na rok 1953 na sumę 46,1 miliardów rubli.

W celu dalszej poprawy opieki lekarskiej nad ludnością, w celu lepszego zaopatrzenia szpitali, klinik i innych instytucji medycznych w urządzenia, bieliznę i inwentarz gospodarski prelimitowano w budżecie dodatkowe kredyty w sumie przeszło 1.363 milionów rubli. Stawiając przed sobą zadanie dalszej poprawy warunków mieszkaniowych ludności rząd prelimitował w budżecie na rok 1953 na zwiększenie państwowego budownictwa mieszkaniowego o przeszło 25 proc. więcej środków niż w roku ubiegłym.

Związek Radziecki, prowadząc konsekwentnie politykę pokoju i współpracy między narodami, podejmuje nieodzowne kroki dla zapewnienia bezpieczeństwa naszej ojczyzny, biorąc pod uwagę groźbę nowej agresji ze strony wrogów pokoju.

Preliminowane w budżecie państwowym ZSRR na rok 1953 wydatki na obronę w sumie 110,2 miliardów rubli zapewniają dalsze doskonalenie naszych walecznych sił zbrojnych i jeszcze większe umocnienie obronności Związku Radzieckiego.

Wpływy z pożyczek państwowych subskrybowanych przez ludność będą w budżecie na rok 1953 w porównaniu z rokiem poprzednim o 19,6 miliardów rubli niższe i wyniosą ogółem 16,7 miliardów rubli.

W związku z dalszym wzrostem dobrobytu mas pracujących przewiduje się w roku 1953 wzrost wkładów oszczędnościowych ludności o 10 miliardów rubli. Łączna suma wkładów w kasach oszczędności wyniesie pod koniec 1953 roku przeszło 36 miliardów rubli, czyli prawie pięćkrotnie więcej aniżeli przed wojną.

Wpływy budżetowe z tytułu podatków państwowych opłacanych przez ludność prelimitowane są w budżecie na rok 1953 na sumę 46,1 miliardów rubli.

Wpływy budżetowe z tytułu podatków państwowych opłacanych przez ludność prelimitowane są w budżecie na rok 1953 na sumę 46,1 miliardów rubli.

Podatek rolny

Jednocześnie z projektem budżetu rząd przedstawia Radzie Najwyższej ZSRR do rozpatrzenia projekt nowej ustawy o podatku rolnym, piątym przez kolchoźników i innych obywateli zajmujących się rolnictwem. Projekt nowej ustawy przewiduje znaczne obniżenie tego podatku. Globalna suma podatku zmniejsza się w roku 1953 o 4.137 milionów rubli, czyli o 43 proc., w przyszłym zaś 1954 roku podatek zmniejszy się przeszło 2,5 raza w porównaniu z rokiem 1952.

Takie zmniejszenie podatku, proponuje się z tego względu, że w wyniku wieloletnich obniżek państwowych detalicznych cen artykułów spożywczych i towarów przemysłowych nastąpił znaczny spadek cen na rynku kolchozowym, w związku z czym dotychczasowe normy dochodowości z poszczególnych upraw rolnych nie odpowiadają zmianom cen.

Projekt nowej ustawy przewiduje radykalną zmianę trybu wymiarowania podatku rolnego obywatelom. W chwili obecnej przy wymiarowaniu tego podatku, bierze się pod uwagę dochody kolchoźników i innych mieszkańców wsi, osiagane z każdego rodzaju upraw rolnych, z ogrodów, winnic, z bydła, hodowli pszczoł, jedwabnictwa i in-

nych źródeł dochodu związanych z rolnictwem.

Wszystko to ogromnie komplikuje obliczanie dochodu i ustalenie wymiaru podatku, wywołuje ujemne następstwa w dziedzinie dalszego rozwoju rolnictwa i pociąga za sobą zbędne wydatki na koszty utrzymania aparatu pracowników finansowych zajmujących się podatkami rolnymi.

Projekt nowej ustawy przewiduje wymiarowanie podatku kolchoźnikom i innym obywatelom zajmującym się rolnictwem według sztywnych stawek, z jednej strony niezależnie od tego, jakie rośliny uprawiane są na działce ziemi, z drugiej zaś w osobistym użytkowaniu kolchoźnika.

Taki tryb wymiarowania podatku rolnego przyczyni się do zwiększenia pogłowia zwierząt gospodarskich stanowiących osobistą własność kolchoźników oraz do lepszego wyzyskania działek przy zagrodowych podceńszych i korzystniejszych dla nich i dla państwa upraw rolnych.

Nowa ustawa o podatku rolnym — stwierdził minister Zwieriew — przyczyni się do organizacyjnego i gospodarczego umocnienia kolchozów, do dalszego rozwoju rolnictwa i zwiększenia dochodów kolchoźników.

Budżety Republik Związkowych

Państwo radzieckie, realizując konsekwentnie leninowsko-stalinowską politykę narodowościową, poświęca stałe uwagę rozwojowi gospodarki i kultury narodów Republik Związkowych i Autonomicznych. Fakt ten znajduje dobitny wyraz w budżetach republik, których dochody i wydatki rosną systematycznie z roku na rok. W ramach ogólnego budżetu

państwowego ZSRR zaplanowano budżety Republik Związkowych na rok 1953 na sumę 102,6 miliardów rubli, w tym na budżety Republik Związkowych przypada 31,2 miliardów rubli, a na budżety lokalne — 71,4 miliardów rubli. W porównaniu z rokiem 1952 budżety republik wzrosną o 4,8 miliardów rubli, czyli o 4,9 proc.

Pełniej mobilizować wewnętrzne źródła akumulacji wzmocnić reżym oszczędności

Budżet państwowy ZSRR na rok 1953 — oświadczył: dalej minister Zwieriew — uwzględnił zadania w zakresie mobilizacji źródeł wewnętrznych - gospodarczych w celu dalszego zwiększenia akumulacji socjalistycznej i wprowadzenia jak najściślej szerego reżymu oszczędności w wszystkich wielkich i małych odcinkach działalności gospodarczej.

Budżet państwowy ZSRR na ten cel 1953 — oświadczył: dalej minister Zwieriew — uwzględnił zadania w zakresie mobilizacji źródeł wewnętrznych - gospodarczych w celu dalszego zwiększenia akumulacji socjalistycznej i wprowadzenia jak najściślej szerego reżymu oszczędności w wszystkich wielkich i małych odcinkach działalności gospodarczej.

W związku z planami rozszerzenia produkcji i obrotu towarowego środki obrotowe przedsiębiorstw i organizacji gospodarczych zostają zwiększone w roku 1953 o 15,1 miliardów rubli, w tym z ich własnych zasobów — o 10,8 miliardów rubli, a z budżetu — o 4,3 miliardów rubli.

W zakończeniu minister Zwieriew oświadczył: Naród radziecki osiągnął w roku 1952 znaczne sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej.

Budżet państwowy ZSRR na rok 1953 jest budżetem dalszego wzmocnienia potęgi Związku Radzieckiego. Budżet zapewni środki niezbędne dla dalszego potężnego rozwoju gospodarki socjalistycznej oraz podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu radzieckiego.

Cała nasza praca w dziedzinie wykonania budżetu państwowego ZSRR powinna przebiegać w ten sposób, aby na podstawie uchwały XIX Zjazdu Partii Komunistycznej wykorzystane zostały wszystkie możliwości osiągnięcia nowych poważnych wyników w zakresie wzrostu akumulacji socjalistycznej.

Pomyślne wykonanie budżetu przyczyni się do dalszego wzmocnienia potęgi gospodarczej naszej ojczyzny, do stałego wzrostu dobrobytu i kultury narodu radzieckiego, do nowych sukcesów w budowie społeczeństwa komunistycznego.

Inż. W. Rekwilowicz

Produkcję planuje brygada

Dnia 26 czerwca br. zebrany na konferencji naukowo-technicznej zorganizowanej przez Polski Związek Inżynierów i Techników Budowlanych, aktywnie uczestniczący w województwa rzeszowskiego podjął zobowiązanie dla uczczenia 9 rocznicy PKWN i Święta Odrodzenia Polski — dotyczące wprowadzenia postępowych metod pracy na wszystkich budowlach, wprowadzenia planowania tygodniowo-dobowego opartego na projekcie organizacji budowy.

Przez szereg pogadanek, instrukcji, pokazów, a przede wszystkim przez udział członków PZITB w naradach roboczych załogi, doprowadzono za gadaniem planowania przez załogę, przez brygadę, zadań na najbliższy tydzień i dzień do wszystkich członków załogi.

Zaloga przekonana, że planowanie tygodniowo-dobowe to jedyna droga do racjonalnego prowadzenia budowy, że to jedyna droga do rytmicznego przebiegu produkcji budowlanej i wreszcie, że planowanie tygodniowo-dobowe daje gwarancję wykonania zobowiązań i oddania obiektu w terminie do użytku, przyjęła te postępowe, wypróbowaną w ZSRR metodę pracy z całym uznaniem. Nie licząc opór i niechęć już w pierwszych dniach posługiwania się planem tygodniowo-dobowym, już na pierwszej naradzie dyspozytorskiej zniknęły bezpowrotnie, a co dało na budowlach planowanie tygodniowo-dobowe — niech osądzi sama załoga: brygadziści, majster, kierownik budowy, jako bezpośredni autorzy planów tygodniowo-dobowych i ich realizatorów.

Brygadziści montażu łuków stalowo-ceramicznych pustaków DS na budowie Rzeszów Tadeusz Rybka mówi:

„Plan tygodniowo-dobowy gwarantuje mojej brygadzie sprawną organizację, a tym samym większe zarobki. O ile przed wprowadzeniem planowania tygodniowo-dobowego brygada wyrabiała dziennie 76 pustaków zarabiając 1.200 zł, to po wprowadzeniu planowania i zaznajomieniu każdego robotnika z zadaniem na każdy dzień tygodnia wyrabiała 96 pustaków DS zarabiając 1.650 zł.”

Brygadziści drogowy Jan Majchrowski z zadowoleniem opowiada o korzyściach wynikających z planowania tygodniowo-dobowego: brygada, która sama ułożyła sobie plan pracy, świadomie walczy o jego wykonanie i jest dumna, że sama kieruje na swoim odcinku pracy produkcją budowlaną.

Majster ciesielski — Jan Wilusz, który uzyskał 1-sze miejsce w Polsce za wykonawstwo w województwie rzeszowskim, że można było do niedawna tak „dziko” prowadzić roboty budowlane bez uprzedniego przemyślenia organizacji robót, bez zaplanowania pracy.

Majster murarski Marjan Reła, stwierdza, że planowanie tygodniowo-dobowe w decydujący sposób wpłynęło na zwiększenie wydajności pracy. Dwójka murarska wyrabiała przedtem 3—3,5 m sześć. muru po otrzymaniu do ręki zadań tygodniowo-dobowych realizuje je w ilości 8—10 m sześć. muru dziennie przy zachowaniu jak najlepszej jakości robót.

Kierownik budowy 2/77 ZBM Jerzy Rossa opowiada nam jak w oparciu o plan tygodniowo-dobowy i kontrolę jego wykonania może w momencie zagrożenia wykonania planu na budowie, jak np. brak stolarzy, natychmiast interweniować i przestrzegać terminowego prowadzenia budowy.

Jan Kawa — ZBM Budowa 2/82 cieśla awansowany na majstra a obecnie kierownik budowy, odznaczony za dobrą organizację pracy, udowadnia jak przez skrupulatne przestrzeganie prowadzenia robót na podstawie planów tygodniowo-dobowych, a więc przez dobrą organizację zmniejszył stan załogi, skrócił termin wykonania budowy o 2 tygodnie zwalniając 3.000 roboczo-godzin, które zostały wykorzystane na innych odcinkach pracy.

Można by podać jeszcze wiele wypowiedzi na temat wpływu planowania operatywnego na wydajność pracy, na sprawne zaopatrywanie budowy w środki realizacji planu, na rytmiczność produkcji budowlanej, ale jedno jest pewne — plan tygodniowo-dobowy to niezawodna droga usprawnienia organizacji budowy.

W chwili obecnej na terenie województwa rzeszowskiego go tak w budownictwie prze-

myslowym jak i miejskim 90 proc. wykonawstwa objęte jest operatywnym planowaniem produkcji, 90 proc. naszych załóg pracuje świadomie ze znajomością zadań w oparciu o postępowe, socjalistyczne metody pracy. Upoważnia nas to do stwierdzenia, w oparciu o posiadane opinie Instytutu Organizacji i Mechanizacji Budownictwa i w oparciu o opinie władz nadzórnych, a przede wszystkim w oparciu o analizę wyników pracy, że województwo rzeszowskie w realizacji budownictwa na nowoczesnych metodach pracy wysunęło się na czołowe miejsce w kraju.

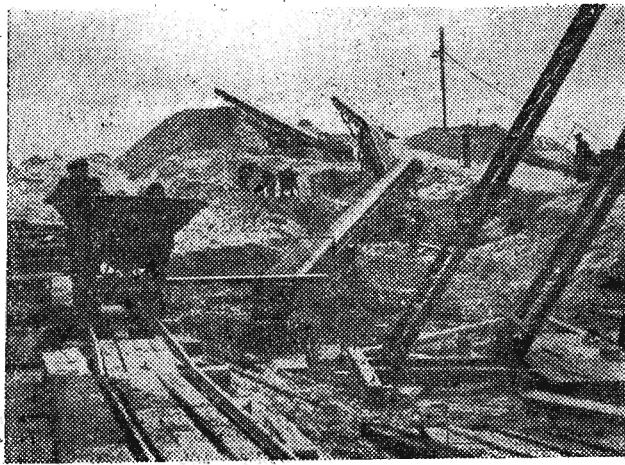
Wprowadzenie na budowlach naszych planowania tygodniowo-dobowego pozwala nam przystąpić do bieżącej analizy kosztów budowy, pozwala i na kazuje kierownikowi budowy, aby stale śledził koszt budowy, kalkulował rentowność metod wykonawstwa, aby stał się pełnoodpowiedzialnym kierownikiem — gospodarzem budowy.

Nie należy jednak upajać się wyżej podanymi wynikami. Ma my jeszcze olbrzymie prace przed sobą, prace nad ciągłym wdrażaniem i utrwalaniem planowania tygodniowo-dobowego na budowlach, prace nad rozszerzeniem tej metody pracy na bazy zaopatrujące budowę w środki realizacji produkcji.

Mamy jeszcze trudną pracę nad przekonaniem tych, którzy jeszcze nie widzą tych korzyści jakie planowanie tygodniowo-dobowe daje w codziennej realizacji zadań budownictwa, nad przekonaniem baz produkcji zaopatrzenia, transportu, a często i administracji centralnej, że jest to jedyna właściwa wypróbowana metoda ekonomicznego prowadzenia budowy.

Rozpoczynając obecnie wielką kampanię o zmniejszenie kosztów budowy musimy pamiętać, że możemy ją wygrać jedynie przez wnikliwą analizę raportów z wykonania zadań tygodniowo-dobowych produkcji budowlanej.

Na budowie rurociągu Łódź — Pilica

Już niedługo z Pilicy popłynię do Łodzi świeża woda. Na całym 50 kilometrowym odcinku robót, prace posuwają się szybko naprzód. Wodę z Pilicy płożonej o 100 metrów niżej od Łodzi, będą musiała tłoczyć pod górę specjalne stacje pomp. Wzdłuż budowanego, od strony Łodzi w kierunku Pilicy rurociągu powstają urządzenia zabezpieczające normalny przepływ wody i jej zdolność do picia. Na drugim froncie robót — od strony Pilicy również trwają intensywne prace ziemne, a nad samą rzeką buduje się zbiorniki czystej wody.

Na zdjęciu: Fragment robót ziemnych nad Pilicą. CAF — fot. Motil A.

N. Bonarlew

O kontroli wykonania uchwał partyjnych (Z doświadczeń organizacji partyjnej II Państwowej Fabryki Łożysk w Moskwie)

Kontrola wykonania uchwał jest potężnym orężem, stale stosowanym przez organizacje partyjne w ich walce o wcielenie w życie polityki partii. Kontrola wykonania uchwał wzmaga odpowiedzialność kadr za powierzony im sprawę, uczy je dokładności i operatywności w pracy.

Przyjrzyjmy się na przykładzie organizacji partyjnej II Państwowej Fabryki Łożysk w Moskwie, jak wygląda w praktyce kontrola wykonania uchwał.

W walce o rytmiczność
— Fabryka nasza — opowiada sekretarz komitetu fabrycznego partii, Piotr Abrosimow — już od szeregu lat wykonuje co miesiąc plan państwowy i uzyskuje niezłe wskaźniki jakościowe. Swego czasu, jakkolwiek plan był wykonywany w 100 proc., praca szła jednak zrywami, nierytmicznie. W poszczególnych miesiącach wykonanie planu przedstawiło się następująco: I dekada — 20—25 proc. planu miesięcznego, II — 30—35 proc., III — 40—50 proc. Tak więc na ostatnią dekadę przypadało największe obciążenie, co nieuchronnie rodziło „szturmowość” i ujawniało się na wskaźnikach jakościowych.

Organizacja partyjna nie mogła, rzecz jasna, godzić się z takim stanem rzeczy. I oto egzekutywa postawiła na ogólnofabrycznym zebraniu partyjnym sprawę walki o rytmiczną pracę. Na zebraniu rozwinęła się ożywiona dyskusja. Zebranie partyjne zażądało w podjętej uchwale od dyrekcji i egzekutywy komitetu fabrycznego podjęcia skutecznych środków dla zapewnienia rytmicznej pracy wszystkim oddziałom całej fabryki.

Wykonując tę uchwałę, dyrekcja z pomocą egzekutywy i całego aktywu fabrycznego opracowała plan posunięć organizacyjno-technicznych dla każdego oddziału. Egzekutywa wezwała oddziałowe organizacje partyjne, by z niesłabnącą uwagą śledziły przebieg realizacji ustalonych wytycznych.

Po upływie 4—6 tygodni od zebrania egzekutywa zorganizowała kontrolę wykonania uchwały punkt po punkcie. Kontrola wykazała, że niektóre oddziały zaczęły pracować bardziej rytmicznie, inne zaś, w tej liczbie i oddziały podstawo-

we, nie mogły włączyć jeszcze przezwyżej „szturmowości” w swą pracę. Okazało się na przykład, że niektóre oddziałowe organizacje partyjne nie dostatecznie pomagały kierownikom oddziałów w wprowadzeniu w życie zarządzeń organizacyjno-technicznych.

Wówczas postanowiono omówić te sprawy na posiedzeniu egzekutywy. Najpierw wysłuchano referatów kierowników dwóch podstawowych oddziałów o przebiegu wykonania w tych oddziałach uchwał ogólnego zebrania partyjnego oraz koreferatów sekretarzy organizacji partyjnych tych oddziałów o stanie pracy masowo-partyjnej i roli komunistów w walce o rytmiczność produkcji.

Obrazy toczyły się w atmosferze ostrej, rzeczowej krytyki i przyczyniły się do znacznego polepszenia pracy oddziałów. Tak np. w następnym miesiącu oddział produkcji kulki wykonal plan I dekady w 29 proc., II dekady — w 33 proc. i III dekady — w 38 proc. Wiele majstrów doprowadziło do tego, że podległe im odcinki zaczęły wykonywać plan nie tylko w każdej dekadzie, lecz także na każdej zmianie.

Następnie egzekutywa omówiła przebieg realizacji uchwały zebrania partyjnego w innych oddziałach, co także przyczyniło się do podniesienia pracy na wyższy poziom.

Stwierdzono jednak, że wielu pracowników, od których w znacznej mierze zależy rytmiczna praca oddziału, nie podjęło niezbędnych kroków w tym kierunku. Egzekutywa doradziła dyrekcji zorganizowanie odrębnych narad majstrów, techników, techników planowania, ustalających. Równocześnie przeprowadzono narady organizatorów grup partyjnych i związkowych.

Aby utrwalić uzyskane wyniki, po pewnym czasie przeprowadzono jeszcze jedną kontrolę wykonania uchwały zebrania partyjnego, tym razem nie tylko w oddziałach produkcyjnych, lecz także w innych odcinkach, od których w mniejszym lub większym stopniu zależy rytmiczna praca fabryki —

(Ciąg dalszy na str. 4)

Na przykładzie I Zespołu KKN

Członkowie partii — to bojownicy w pierwszej linii na froncie walki o pokój i socjalizm

sekretarzami oddziałowych organizacji partyjnych są tow. Stanisław Borkowski (62 proc.) i tow. Michał Uliaszuk (64 proc.).

Czy przy tak dużej ilości członków partii możliwe jest przydzielenie każdemu oddziałowi konkretnego zadania partyjnego? Czy możliwa jest dokładna kontrola wykonania wydziałowych poleceń partyjnych? Czy „masowość” organizacji partyjnej odpowiada leninowsko-stalinowskim zasadom o budowie partii masowego typu? Czy taki procent upartyjnienia zgodny jest z zasadami statutu naszej partii? Jasne, że nie.

Na tym przykładzie widać, że konsekwencje tego stałe jeszcze odbijają się ujemnie na pracy naszych organizacji partyjnych w kopalnictwie naftowym.

Tow. Michał Głowa figurował na liście członków u sekretarza Stanisława Borkowskiego jako agitator. Faktycznie jednak był jedną spośród wielu innych „martwych dusz” — nie przychodził na zebrania partyjne, składek nie opłacał, w pracy zawodowej nierzadko

bumelował. Zapadła decyzja: skreślić z listy członków partii. Było to wcześniej wiosną br. Tow. Głowa nadal jednak pozostawał w jej szeregach.

Przed kilku dniami niesłusznie odgazyowano otwór jednego z szybów (gaz puszczono na wolne powietrze). Zameldowano o tym kierownictwu Zespołu. Tymczasem sekretarz oddziałowej organizacji partyjnej tow. Borkowski zwołuje zebranie partyjne i wydaje „wyrok” (poparty przez b. WRN-owca Józefowicza i innych): „ponieważ istnieje przypuszczenie, że o fakcie odgazywania otworu doniósł kierownikowi tow. Głowa, za to trzeba tow. Głowę wykluczyć z szeregów partii”. (Wychodził na to że jak nieaktywny członek partii mógł Głowa zostać w jej szeregach, jako krytykujący szkodnictwo — nie). Takie więc ostatecznie korzenie tego, jak wszelkiego innego lewicowania, podobnie również i odchylen prawicowych, zbiegających w jednym styczonym punkcie — oportunizmu. Clasy i ograniczony praktycznym staje się powodem wypaczeń i bezduśności — stwarza warunki dla biurokratycznego stylu pra-

cy, któremu sprzyja jeszcze brak stosowania krytyki i samokrytyki.

Przeglądając protokoły zebrań poszczególnych oddziałowych organizacji partyjnych szczególnie uderza ich uboga treść i niekonkretność. Treść ogromnej ilości protokołów, zamieszczanych zaledwie na jednej skromnej stronie papieru, dobitnie świadczy o tym, że w oddziałowych organizacjach partyjnych przy I Zespole KKN, przeprowadzane zebrania partyjne uważane są jedynie za formalność. Nic więc dziwnego, że poza pewnymi ogólnikami na zebraniach partyjnych brak przede wszystkim krytyki, brak samokrytycznego ustosunkowania się do wykonawstwa planów produkcyjnych, do postawy partyjnej poszczególnych członków. Słabe pojęcie roli i zadań partii jest również m. in. powodem, że np. egzekutywa oddziałowej organizacji partyjnej u tow. Nycza stawiając sprawę wykluczenia z partii motywuje tym, że „tak kazał Komitet Zakładowy”.

Dokonana ostatnio 24 lipca br. przez Komitet Za-

kładowy analiza pracy grup partyjnych dowiodła, że z podziałem zadań wśród członków partii jest niedobrze. Zwała szcza zupełnie źle jest z kontrolą i rejestracją wykonywanych poleceń. Nieobecność w ramy ścisłego planu pracy grup partyjnych powoduje kampanijność na tym odcinku. Doprowadza do oderwania spod wpływu i kontroli partii poszczególnych członków. A o chaosie zwłaszcza w dziedzinie gospodarki partyjnej mówią fakty: ponad 30 nazwisk towarzyszy, którzy przeszli do pracy na terenie innych zespołów — a dotychczas figurują na ewidencji Komitetu Zakładowego przy I Zespole KKN. Podobnie jak 14 członków partii przesuniętych z eksploatacji do pracy przy wlerceniach itp.

Ostatni Komunikat Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, donoszący o wykonaniu Narodowego Planu Gospodarczego za pierwsze półrocze br. stwierdza, że w resorcie przedsiębiorstw, podległych Ministerstwu Górnictwa — kopalnictwo naftowe nie wypełniło swoich zadań planowych. Od kilku już lat, szereg ze-

spółów w górnictwie naftowym systematycznie nie realizuje planów produkcyjnych.

Przyczyną tkwiącą m. in. w zaśniedzialnych, ograniczonych konserwatywnych, „błogich” nastrojach wśród części organizacji partyjnych, a nierzadko w fałszywym zaslanianiu i powoływaniu się na tzw. „warunki obiektywne”. Wiele organizacji partyjnych pozostało w atmosferze niefrasobliwości. Wszelko zaś ma swoje jedno, zbieżne, zasadnicze źródło — oportunizm.

Nastroje oportunistyczne stosunkowo łatwo utrzymują się w świadomości „naftowców” (Na Podkarpaciu szczególnie silnie zapuściła korzenie ideologia wuerenowska). Stanowią one również głęboką dla powstawania i rozszerzenia wrogich „teorii” przy braku aktywnego przeciwdziałania org. partyjnych. A krające w kopalnictwie naftowym niesłusznie i szkodliwe „teorie” — to wrog planu.

Bo jakże inaczej nazwać „konceptje”: „Rób wolniej a będziesz pracował bliżej domu”? Ta fałszywa, jawnie wroga, o wyraźnie szkodliwym charakterze „teoria”, ma swój jasny, dywersyjny cel: wygrać i tumanić mniej świadomych robotników, hamować i opóźniać wykonawstwo produkcji.

Namacalne wyniki, osiągnane

Ciąg dalszy na str. 4

